

LBRIS

We know
books

Christian W. Schenk

CONCORDIA

Povești din satul meu

LIMES
2025

Cuvânt însoțitor	5
Luminile ascunse	7
Cărarea fără nume.....	9
Pegas.....	11
Prezența amintirii.....	13
Scrisoarea și turma de oi.....	15
Scrisoarea către Moș Crăciun.....	17
Moș Crăciun	19
Umbrele prieteniei	21
Întâlnirea cu orgoliul	23
Alegerea.....	25
Amurgul amintirilor.....	27
Ceasornicarul și ora pierdută.....	29
Bunicuța nimănu.....	32
Cartea pierdută.....	34
Umbra smereniei	37
Suflete regăsite	39
Semințele prieteniei	41
Iarăși Crăciun în Concordia.....	43
Melodia ascunsă	45
Darul care nu se vede	47
Lumina din umbră	49
Cuvinte arse, iubire eternă.....	51
Cafeaua îndoielii.....	53
În umbra succesului.....	55
Întâlnirea cu sinele.....	57
Timpul	59
Tărâmul umbrelor	61
Cartea din nisip.....	63
Casa ospitalieră.....	65
Între zidurile Brașovului.....	67
Invitația uitată.....	69

Oglinda adevărului	71
Valoarea împărțirii.....	73
Ultimul clopot.....	75
Psalmii în umbra Măgurii Codlei	77
Ceasul vieții.....	79
Protectorul invizibil	81
Temelia speranței.....	83
Cele „șapte umbre”	85
Cei trei pași.....	88
Grădina uitată	90
Adevărata comoară.....	92
Cinstea și munca.....	93
Alegerea umbrelor	94
Lumina dintre mâini	96
Cuvinte în cer, rădăcini pe pământ.....	98
Mlădițele	100
Rădăcinile vieții.....	102
Cununa luminii	107
Paștele dublu din Concordia	109
Alina și steaua din suflet.....	111
Ultima toamnă în Concordia	113
Steaua amintirilor	115
Magduș – lumina care nu se stinge.....	117
Tudor și povestea Concordiei	119
Cuvântul care a găsit Concordia.....	121
Drumul spre satul meu.....	123
Lina și câmpul de aur	125
Grădina Coraliei	127
Mama din Concordia	129
Cartea vieții	131
Echilibrul și speranța	133
Ploaia în singurătate	135
Mărul din Concordia.....	137
Iedera.....	139
Formula fericirii.....	141
Umbrele aurului.....	143

Poiana Mărului	145
Valea Lată – poarta către Măgură.....	147
Poiana Rotundă – cercul tăcerii	149
Poiana cu trei izvoare. Legea fraților.....	151
Poiana cu ghiocci.....	153
Umbra Măgurii	155
Umbra Măgurii Codlei	157
Taina Măgurii Codlei	159
Umbra lacrimilor	161
Muntele nu iartă.....	163
Spre Măgură	165
Umbra râsului pierdut.....	167
Lecțiile.....	170
Umbra tăcutelor râuri.....	172
Umbra dorului	174
Povești și umbre	176
Când nu mai știi nimic.....	178
Unde mergi tu, voi merge și eu.....	180
Binecuvântarea bunicii	181
Pecetea timpului	183
Rădăcinile prieteniei	185
Copacul care atingea cerul.....	188

Crăciunului mai viu printre ramurile acoperite de zăpadă. Această mică „aventură” era o poveste în sine, una din multele care m-au învățat că viața se împletește întotdeauna între necesitate și bucurie.

Și iată-mă acum, după 60 de ani, întorcându-mă la acele zile, scriind rând cu rând această carte. Este o fereastră spre trecut, o colecție de povești, lecții de viață și imagini dintr-o lume care, deși pare pierdută, trăiește încă în mine. Unele povești sunt scrise așa cum le-am auzit, altele sunt tratate cu puțină fantezie – așa cum face orice scriitor care se respectă.

Poate că nu eradicăm mizeria din viața reală, cu scrisul nostru, dar restabilim ordinea în fantezie! Noi, povestitorii, vom fi uitați, însă poveștile noastre vor trăi veșnic, căci imaginația este ancora în vremuri dificile, motorul empatiei și puntea dintre prezent și viitor. Ea ne permite să vedem lumea nu doar așa cum este, ci și așa cum ar putea fi. Și în această capacitate rezidă adevărata magie a condiției umane.

Aceasta este cartea mea, o frescă modestă a unui timp apus, dar niciodată uitat.

LUMINILE ASCUNSE

În Concordia, un sat ascuns între dealurile Carpaților și străjuit de măreția Măgurii Codlei, timpul părea să curgă într-un ritm diferit. Cândva o colonie minieră, satul era acum doar o umbră a ceea ce fusese. Casele vechi din lemn purtau urmele trecutului, iar oamenii trăiau cu amintiri și speranțe pierdute.

Într-o astfel de zi mohorâtă, Andrei, un tânăr de 16 ani, cutreiera străzile pustii ale satului. Era un visător, mereu cu capul în nori, dar prins între realitatea dură a satului și poveștile pe care le auzise de la bunicul său. Acesta îi povestise despre vremurile când Concordia era plină de viață, când lămpile din mină luminau nu doar tunelurile întunecate, ci și inimile celor care munceau acolo.

Dar acum, mina era închisă, iar satul părea să-și fi pierdut lumina.

Într-o seară, Andrei hotărî să exploreze mina veche. Auzise povești despre spiritele minerilor care vegheau încă asupra locului, dar curiozitatea era mai puternică decât teama. Luă o lanternă, o frânghie și porni spre intrarea ascunsă în pădure.

Când intră, aerul rece și întunecat al minei îl învălui. Tre-când prin tunelurile înguste, lumina lanternei dansa pe pereții stâncoși. La un moment dat, descoperi o cameră mare, uitată de timp. În mijlocul ei, un vechi candelabru, acoperit de praf, atârna de tavan.

Apropiindu-se, observă că sub candelabru erau gravate aceste cuvinte: „Luminile trecutului aprind speranțele viitorului.”

Andrei simți un fior. Era ca și cum mina îi vorbea, îi amintea că fiecare întuneric are nevoie de o scânteie pentru a fi risipit. Inspirat, hotărî să facă ceva pentru satul său.

În zilele ce urmărară, Andrei vorbi cu sătenii despre ce descoperise. La început, oamenii erau sceptici. Dar, văzând entuziasmul tânărului, se alăturară inițiativei sale. Împreună, curățară vechea mină, organizară un mic muzeu al mineritului și aprinseră candelabru descoperit de Andrei.

În noaptea inaugurării, lumina candelabrului străluci puternic, iar oamenii se adunară în jurul lui. Era pentru prima dată, după mulți ani, când Concordia simțea din nou bucuria comunității.

Pentru Andrei, acel moment era mai mult decât un succes. Era dovada că, deși satul părea uitat, speranța încă ardea în inimile oamenilor.

Măgura Codlei veghea tăcută, ca întotdeauna. Dar acum, sub umbra sa, Concordia renăștea, luminată de curajul unui tânăr și de puterea unui trecut ce refuza să fie uitat.

CĂRAREA FĂRĂ NUME

În Concordia, satul din umbra Măgurii Codlei, oamenii aveau obiceiul să se adune duminică, după slujbă, în fața bisericii, unde discutau despre toate cele: recolte, vreme, dar uneori și despre lucruri mai profunde, care prindeau rădăcini în mintea celor mai visători. Într-o astfel de zi, tânărul Andrei a pus o întrebare care a tulburat liniștea adunării: „Avem cu adevărat nevoie de idei mari? De ce nu putem trăi fără să ne agățăm de idei sociale, naționale sau chiar religioase?” Bătrânii l-au privit cu o oarecare uimire, iar unii cu severitate. Pentru ei, aceste „idei mari” erau fundația lumii. Preotul, un om cu barbă albă și o voce calmă, i-a răspuns simplu: „Fără rădăcini, Andrei, copacul nu stă în picioare.” Andrei, însă, nu era convins. A plecat de la biserică și s-a îndreptat spre Măgura Codlei. De copil, dealul fusese locul unde mergea să-și limpezească gândurile. Acolo, printre pini și pajiști, simțea că lumea devine mai clară. Pe drum, l-a întâlnit pe nea Ilie, un cioban care își păștea oile la poalele dealului. „Ce te frământă, băiete?” îl întrebă Ilie, văzându-i fața gânditoare. „Mă întreb dacă oamenii pot trăi fără idei mari,” răspunse Andrei. „Fără socialism, fără naționalism, fără religie. Nu ne-ar fi mai bine fără toate acestea? Să trăim doar pentru noi, simplu?” Ilie zâmbi și îi arătă spre turmă. „Vezi oile astea? Fiecare merge după cealaltă. Dacă le las fără câine sau fără mine, se rătăcesc. Încep să caute un drum, dar nu-l găsesc. Asta le face vulnerabile. Nu crezi că și oamenii sunt la fel?” Andrei se gândi la cuvintele ciobanului, dar nu era convins. Continuă să urce până în vârful Măgurii. Acolo, privind spre satul Concordia, îl cuprinsese o liniște profundă. Vedea casele mici, biserica, câmpurile bine lucrate. Era o ordine în tot ceea ce privea, o armonie care părea să fie parte din ceva mai mare.

Dar chiar atunci, în adâncul pădurii, auzi un sunet. Era slab, ca un murmur. Urmându-l, găsi un bătrân ciudat, care stătea pe o piatră, sculptând ceva din lemn.

„Ce faci aici, moșule?” întrebă Andrei curios. Bătrânul ridică privirea. „Sculptez o cruce. Pentru cineva care crede că nu mai are nevoie de ea.”

Andrei rămase tăcut. „Tu ce crezi, tinere?” întrebă bătrânul. „Crezi că putem trăi fără idei, fără credințe, fără ceva care să ne țină uniți?” „Poate că da,” spuse Andrei. „Poate că putem trăi doar pentru noi, fără să ne pierdem în ideologii sau în religii.”

Bătrânul răsese scurt. „Ești sigur? Și atunci, ce faci când vântul schimbării bate peste câmpurile vieții tale? Când pământul de sub picioare devine alunecos? Fără un punct fix, te vei pierde. Ideile nu sunt perfecte, dar sunt busole. Uneori arată greșit, dar fără ele, nu știm încotro să mergem.”

Andrei coborî din Măgură mai tăcut decât urcase. În acea seară, stând în curtea casei sale, privea stelele și se întreba: Poate fi omul doar un fir de praf, fără să caute o constelație căreia să-i aparțină?

A doua zi, când trecu pe lângă biserică, îl salută pe preot și se opri pentru o clipă. „Aveți dreptate, părinte. Poate că rădăcinile nu sunt întotdeauna perfecte, dar fără ele, copacul se prăbușește.”

Preotul zâmbi și îi strânse mâna. „Adevărul, Andrei, e că nu avem nevoie doar de idei, ci de idei care să ne adune laolaltă. Și aici, în Concordia, sub umbra Măgurii Codlei, le-am găsit mereu: în muncă, în credință și în respectul pentru ceilalți.”

Andrei plecă gânditor, știind că răspunsurile erau, ca întotdeauna, undeva între rațiune și inimă.

PEGAS

În satul Concordia, la poalele Măgurii Codlei, trăia un bătrân învățator pe nume Dorin. În fiecare seară, după ce soarele se ascundea în spatele dealurilor, Dorin se așeza la biroul său din lemn masiv, înconjurat de teacuri de hârtii și cărți vechi. Fiecare foaie era un câmp de bătălie, unde cuvintele se duelau pentru a-și găsi locul potrivit.

În poeziile sale, imagina un cal înaripat, un Pegas de hârtie, simbol al libertății și al visurilor neîmplinite. Acest cal îl purta departe de realitatea cotidiană, într-o lume plină de fantezie și dorințe ascunse. Îl vedea galopând peste pajiști verzi și prin păduri dese, mereu în căutarea unor noi aventuri.

Cu toate acestea, pe măsură ce scria, Dorin realiza că Pegasul său era captiv în versurile sale, prizonier al propriei creații. Încerca să-l elibereze, să-i ofere aripi adevărate, dar de fiecare dată când slăbea frâiele, calul se retrăgea, temător de necunoscut.

Într-o zi, în timp ce se lupta cu propriile gânduri, auzi o bătaie ușoară în ușă. Deschise și văzu o fetiță pe nume Rozalia cu părul bălai, ținând în mâini o carte cu ilustrații colorate.

– Pot să vă citesc ceva? – întrebă ea cu ochi strălucitori.

Dorin încuviință, iar fetița începu să citească despre un cal magic care trăia într-o pădure fermecată, liber și fericit. Vocea ei cristalină îl transportă pe Dorin într-o lume nouă, făcându-l să uite de toate grijile.

Când termină, fetița îl privi zâmbind:

– Nu-i așa că e un cal minunat?

Dorin zâmbi la rândul său:

– Ba da, este cu adevărat minunat.

Atunci înțelese că Pegasul său nu trebuia să rămână închis între pagini. Putea trăi în inimile celor care îi citeau poeziile, în

LIBRIS | We know books
visele și imaginația lor. Luă o coală nouă de hârtie și începu să scrie, nu despre calul său, ci despre Rozalia, fetița care îi deschisese ochii.

Astfel, Pegasul său continua să zboare liber, nu doar pe hârtie, ci și în sufletele tuturor celor care îi descopereau povestea.

PREZENȚA AMINTIRII

Gellu stătea la fereastra casei sale, o casă ce părea vie, respirând amintiri prin crăpăturile zidurilor. Grădina din față era învăluită într-o ceață densă, ce se agăța de ramurile stejarului bătrân ca un văl uitat de poveste. Sub coroana lui, locul era gol – gol într-un fel care părea să apese aerul. Era locul unde părinții lui obișnuiau să-și petreacă serile de vară. Tatăl stătea întotdeauna cu o carte în mână, iar mama cosea în tăcere, cu aceleași mișcări blânde ca firul unui cântec vechi.

Pe atunci, prezența lor îi părea adesea o umbră care îl urma peste tot, o povară pe care ar fi vrut s-o lase în urmă. Privirile severe ale tatălui îi ardeau încercările de libertate, iar grija neobosită a mamei îi înconjura fiecare pas ca o plasă invizibilă. „De ce nu mă lasă să trăiesc?” își spunea atunci. Dar acum, casa era goală, iar liniștea avea greutatea unei clopotnițe în care toate clopotele amuțiseră.

În sufragerie, pe masa de lemn lustruit, stătea un album de fotografii. Gellu îl deschise cu degete tremurătoare, ca și cum ar fi atins o fereastră spre alt timp. Prima fotografie îl înfățișa pe tatăl său, tânăr și drept, ca un copac proaspăt plantat, cu o privire aspră, dar adâncă. Alături, chipul mamei strălucea ca o lumină de dimineață, cu ochii ei care păreau să vadă dincolo de prezent.

Privind acele imagini, amintirile reveniră, dar nu ca o avalanșă, ci ca niște valuri calde care îl învăluiau încet. Își aminti râsul tatălui, atât de rar, dar atât de puternic, ca un fulger care lumina totul pentru o clipă. Își aminti cântecele mamei, vocea ei răsunând în casă ca o adiere, ca o mângâiere.

Acum, severitatea tatălui îi apărea ca sabia unui cavaler care îi sculptase drumul în lume. Grija mamei nu mai era o plasă,

LIBRIS | We know
BOOKS

ci o pelerină care îl ferise de frigul vieții. În absența lor, timpul le preschimbase chipurile; nu mai erau oameni trecători, ci icoane strălucitoare.

Gellu închise albumul încet și îl așeză pe pervazul ferestrei. În camera aceea veche, frigul îi făcu loc căldurii aduse de amintiri. Ceața de afară părea mai ușoară acum, iar grădina, deși goală, era vie, cu prezențele lor nevăzute.

Se ridică și, pentru prima dată după mult timp, șopti cu glas limpede, ca pentru a fi auzit dincolo de timp: „Mulțumesc.”

În acel moment, razele soarelui răzbătură printre crengi, umplând camera cu o lumină caldă, ca o binecuvântare.

SCRISOAREA ȘI TURMA DE OI

Se săturaseră. Zi de zi, același lucru: trezește-te, muncește, dormi. O viață la fel de monotonă ca behăitul oilor pe pășune. Și oile acestea, ah, oile acestea!... Dormeau, mâncau și iarăși dormeau, fără să-și pună vreodată întrebarea ce se află dincolo de țercul lor.

Pe un butuc ce ținea loc de masă zăcea un bilețel – o bucățică de hârtie venită parcă dintr-un tărâm îndepărtat. Alături era un biscuit de casă, ambalat cu grijă și dragoste. Un mic cadou care, în simplitatea lui, reușea să unească lumi. Și totuși, turma a luat aceste lucruri ca pe ceva absolut firesc, lipsit de importanță.

Oile au aruncat o privire rapidă pe adresă, au lipit un timbru pe scrisoare și au aruncat-o în cutia poștală fără să se gândească prea mult. Era rutina lor – nimic altceva. Turma nu știa să gândească altfel. Sau poate nu putea?

Ea, mica scrisoare, însă, vedea în fiecare bucățică de hârtie un mic miracol, o punte între lumi, culturi, continente. O scrisoare era mai mult decât hârtie și cerneală. Era o poveste, un vis, o rază de speranță.

Bilețelul își imagina scrisoarea plecând în călătoria sa, peste mări și munți, prin orașe și sate. Își închipuia mâinile poștașului sortând-o, ochii destinatarului deschizând-o. Și zâmbi. Ea nu era o oaie. Ea gândea, simțea, trăia și voia ca lumea să nu mai treacă prin viață ca turma de oi somnambule din țarc.

Voia să redescopere frumusețea și sensul lucrurilor mărunte. Așa că a luat o decizie curajoasă: să vorbească, să țină un discurs despre corespondență, despre scrisori, despre legăturile dintre oameni. Voia să zguduie sufletele și să le facă să privească viața cu alți ochi.